

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மாற்றுப்பாலினத்தவர் குறித்த அடையாளங்கள்

மு. செல்லமுத்து அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அருள்மிகு கலசலிங்கம் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, ஆனந்த நகர், கிருஷ்ணன் கோயில், விருதுநகர்-626126, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Identities of Transgender People in Ancient Tamil Literature

M. Chellamuthu a, *

^a Department of Tamil, Arulmigu Kalasalingam College of Arts and Science, Anand Nagar, Krishnan Koil, Virudhunagar – 626126, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
cmchellamuthu.muthu83@gmail.com

Received: 11-06-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 07-10-2022
Published: 01-12-2022

ABSTRACT

In human society, it is natural to see two genders, male and female. It is somewhat surprising that the work of transgender people, who can be called the third gender, is somewhat surprising. In the Mahabharatam, the story of the birth of a transsexual is extended. In nature's creation, we find these people incarnated as transsexuals in practical life. The records of transgenders can be found in abundance in Sangam literary grammar. Transgender people, who have been marginalized in society, are denied the right to participate in public. Transgenders living in small groups in the human community have been ridiculed as "identityless." This is the situation today. In the Sangam literary records, their identity has been recognized socially. It can be said that their contribution to the level of education is low. Transgenders, who are marginalized people, are more likely to be rejected at all levels. Since they lacked the right to education, there was no context in grammatical and literary fiction in which the pedis (hermaphrodites), the transgenders, could register their right to life. No one comes forward to help in public, fearing that if they raise their voice for them, they will be respected as untouchables in society. This denial is also a contemporary phenomenon. As a result, it is necessary to compile how third-gender identities are recorded in the literary field. Transgenders, also known as hermaphrodites, exist as records in literary life. The location of such people's lives is clearly visible in grammatical and literary fiction.

Keywords: Tholkappiyam, Transgender, Thirukkural, Naaladiyaar, Sanga Ilakkiyam

முன்னுரை

மனித சமூகத்தில் ஆண் பெண் என்ற இருபால் நிலையினைக் காண்பது இயல்பானது. மூன்றாம் பாலினம் என்று சொல்லக்கூடிய திருநங்கையரின் படைப்பு என்பது சற்றே வியப்பிற்குரியது. மகாபாரதக்கதையில் திருநங்கையரின் பிறப்பு குறித்த கிளைப் பனுவலாக்கம் நீட்சி பெற்றுள்ளது. இயற்கையின் படைப்பில் மாற்றுப் பாலினமாக அவதரித்துள்ள இவர்களை நடைமுறை வாழ்க்கையில் நாம் காண்கிறோம். திருநங்கையர் குறித்த பதிவுகள் சங்க இலக்கிய இலக்கணங்களிலிருந்து மிகுதியாகக் காணமுடிகின்றன. விளிம்பு நிலைச் சமூகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கம் திருநங்கையர் பொதுவெளியில் பங்கேற்பதற்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்று மறுக்கப்படுகிறது. மனித சமூகத்தில் சிறு

குழுவினராக வாழ்ந்து வரும் திருநங்கையர் அடையாளமற்றவர்களாய் கேலிப் பொருளாக்கப்பட்டுள்ளனர். இது இன்றைய நிலையாகும்.

சங்க இலக்கியப் பதிவுகளில் இவர்களுக்கான அடையாளம் என்பது சமூக அங்கீகாரமாக இருந்துள்ளது எனலாம். கல்வி நிலையில் இவர்களுக்கான பங்களிப்பு என்பது குறைவு என்றே கூறலாம். விளிம்புநிலை மாந்தர்களான திருநங்கையருக்கு அனைத்து நிலைகளிலும் நிராகரிப்புகளே அதிகம். கல்வி கற்க உரிமையற்றவர்கள் என்பதால் இலக்கண இலக்கியப் புனைவுகளில் பேடி எனப்படும் திருநங்கையர் தங்களுடைய வாழ்வியல் உரிமையைப் பதிவாக்குவதற்கான சூழலே இல்லாமல் போயின. இவர்களுக்காக குரல் கொடுத்தால் சமூகத்தில் தீண்டத்தகாதவர்களாக மதிக்கப்படுவோம் என்ற அச்சத்தில் பொது நிலையில் உதவுவதற்கு எவரும் முன்வருவதில்லை. இந்த மறுப்பு சமகால நிகழ்வாக உள்ளது. எனவே, இலக்கியப் பரப்பில் மூன்றாம் பாலினத்தவரின் அடையாளங்கள் எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைத் தொகுக்க வேண்டியுள்ளன. இலக்கிய வாழ்வியலில் பேடி எனப்படும் திருநங்கையர் பதிவுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இத்தகையோரின் வாழ்வியல் வெளியினை இலக்கண இலக்கியப் புனைவுகளில் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

இலக்கண நூல்களில் திருநங்கையர்

சங்க இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் திணைகளை இரண்டாகப் பிரித்துள்ளன. ஒன்று உயர்திணை மற்றொன்று அஃறிணை. உயர்திணைப் பாசுபாட்டில் பேடியும் தெய்வமும் அடங்குவர் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்
 ளாண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியுந்
 தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியு
 மிவ்வென அறியுமந் தந்தமக் கிலவே
 யயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்”

என்று கூறுகிறார். மேலும் பெண்பால் என்று கருதுவதற்குரிய நிலையில் ‘ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி’ என்று கூறுகிறார். அலிப்பெயரின் நீக்குதற்குபட ‘பெண்மை சுட்டிய’ என்ற சொல்லை தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். அரவாணி வந்தான் - வந்தாள் - வந்தார் எனக்கூற வேண்டும் என்று இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்மை சுட்டிய என்ற சொல்லுக்கு ‘அலியன்று’ எனவும் ‘ஆண்மை திரிந்த’ என்ற சொல்லுக்கு ‘பெண்ணன்று’ எனவும் விளக்கம் தருகிறார் (Subramanian, 2010). மேலும் எடுத்துக்காட்டில் கூறுகின்ற பொழுது திருநங்கையரை அழைப்பதற்கான சொற்களாக ‘பேடியர் - பேடிமார் - பேடிகள்’ என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் (Subramanian, 2010).

“ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
 ஆண்மை அறிசொற் காகிட னின்றே”

என்கிறார். ஆண்தன்மை திரிந்து பெண்தன்மையை நோக்கிய பெயர்ச் சொல்லானது ஆணை அறிவிக்கும் இறுதி எழுத்துடன் பொருந்தாது என்று விளக்கம் தருகிறார் (Subramanian, 2010). ஆணை அறிவிக்கும் அச்செல் சிறுபான்மையாகத் தொழிற்பட்டு ‘பேடிவந்தான்’ என்று பொருள்படுகிறது. ஆண்தன்மையிலிருந்து திரிந்தவர்களைப் பெண்பாலினுள் சேர்க்க வேண்டுமென்று தொல்காப்பியரின் கருதுகிறார். அரவாணி வந்தாள்-அரவாணி வந்தான்-அரவாணி வந்தார் என்ற இம்மூன்று வாக்கியங்களில் அரவாணி வந்தாள் என்பதைச் செரியென்று ஒப்புக்கொள்கிறார். எனவே, மனத்தாலும் உடலாலும் தன்னைப் பெண்ணாக நினைத்துச் செயல்படும் ஆணைப் பெண் எனக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தொல்காப்பியரின் கருத்து ஏற்புடையது எனலாம். மேற்குறித்த கருத்துக்களுடன் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த இலக்கண நூலான நன்னூலாரும் இக்கருத்தினை சரியென்றே வலியுறுத்துகிறார்.

“பெண்மைவிட்டு ஆண் அவா வுவுபேடு ஆண்பால்

ஆண்மைவிட்டு அல்லது அவாவுவ பெண்பால்

இருமையும் அஃறிணை அன்னவும் ஆகும்”

பெண் தன்மையை விட்டு ஆண் தன்மையை விரும்புகிற ‘பேடு’ ஆண்பாலாகும். ஆண் தன்மையை விட்டுப் பெண்தன்மையை விரும்புகின்ற ‘பேடு’ பெண்பாலாகும். இவ்விருவகைகப் பேடுகளும் அஃறிணையாகவும் வரும் என்கிறார் (Dandapani Desikar, 2003). மேலும் ஆண்தன்மை குறைந்து பெண்தன்மை மிகுந்திருப்போர் ‘பேடி’ எனவும், பெண்தன்மை குறைந்து ஆண்தன்மை மிகுந்திருப்போர் ‘அலி’ எனவும் குறிக்க வேண்டும் என்பது நன்னூலாரின் கருத்தாகும். பெண்தன்மை மிகுந்திப்பவர்களைப் ‘பேடி’ என்றும் ‘அலி’ என்றும் அழைக்கின்ற சொல் மறைந்து இன்றைய நிலையில் ‘திருநங்கை’ என அழைக்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

நன்னூலார் திருநங்கையரைப் பற்றி புறனடையாகக் கூறுமிடத்தில் பிறப்பினால் ஆணாகப் பிறந்த ஒருவனுக்குப் பெண்தன்மை மிக்கிருந்தால் அவரைப் ‘பெண்’ எனக்கருத வேண்டுமென்றும், பிறப்பினால் பெண்ணாகப் பிறந்த ஒருத்திக்கு ஆண்தன்மை மிக்கிருந்தால் ஆண் எனக் கருதவேண்டும் என்று வரையறுத்துள்ளார். 12-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மூன்றாம் பாலித்தவரைப் பற்றிய சொல்லாராய்ச்சிச் சிந்தனை எழுந்துள்ளது குறிக்கத்தக்கது. இக்கருத்தினைப் பின்பற்றி இலக்கண ஆய்வாளர்கள் ஆண்பெண் என்ற இரு பாலினங்களுக்கு அப்பால் மூன்றாம் பாலிமான திருநங்கையரையும் ஒரு பாலாகவே கருதவேண்டும் என்பது இலக்கண நூலாசிரியர்களின் கருத்தாகும். இக்கருத்தினை அடியெற்றி கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த திவாகர நிகண்டு திருநங்கையரின் தோற்றத்தைப் பற்றிப் பதிவு செய்துள்ளது. இதுபோன்றே சூடாமணி நிகண்டும், ‘பெண்டகன்-பெண்தன்மை மிக்கவன், பேடி-ஆண்தன்மையற்ற பெண்ணுருவம் மிக்கவன், நபுஞ்சகன்-ஆண்பெண் அல்லாதவன், சண்டன்-பால் உணர்வற்றவன்’ என்று பொருள் தருகிறது. நடப்பியல் சூழலில் திருநங்கையர் என்று அழைக்கப்படும் மூன்றாம் பாலினத்தவர்களுக்குப் பண்டைக் காலத்தில் பல்வேறு பெயர்கள் இருந்துள்ளன. மேலும், ஆண்தன்மை மிக்க பெண்ணைப் ‘பேடன்’ என்ற சொல்லால் பிங்கல நிகண்ட குறித்தள்ளது. அத்துடன் தமிழ் எழுத்துக்களில் ஆய்த எழுத்தாகிய அஃகு’ என்ற எழுத்தமை பேடி எழுத்து என்று சொல்லும் வழக்கமும் உள்ளது எனலாம்.

சங்கப் பனுவல்களில் திருநங்கையர்

இனக்குழுச் சமூகம் சிதைவடைந்து அரசருவாக்கம் தோன்றி காலத்தில் காதலும் வீரமும் முன்னிலைப் படுத்தப்பட்டன. குடிமக்களாக வாழ்ந்த தமிழரிடையே உமணர், கொல்லர், குயவர், புலையர், குறவர், எயினர் போன்ற பல்வேறு சமூகத்தினரும் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களில் உயர்வு தாழ்வு காட்டவில்லை. அகநிலையில் பெண்ணுடல் மீது மோகம் கொண்டும், புறநிலையில் மண்ணாசை கொண்டும் காணப்பட்டனர். இது அன்றைய நிலையில் ஆணுக்கான அடையாளமாக இருந்தது எனலாம். எனவே, சங்க காலத்தில் திருநங்கையர் போன்ற விளிம்பு நிலை மக்களைப் பற்றிப் பாடும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போயின. அத்துடன் திருநங்கையரைப் பாடுவற்கான வாய்ப்பும் குறைவு என்றே கூறலாம். அங்கும் புறக்கணிப்பு என்பது நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம் என்றே தோன்றுகிறது. இலக்கியத்தில் இருந்த திருநங்கையரைப் பற்றிய பதிவுகளை சங்க இலக்கியப் பனுவல்களைத் தொகுத்த தொகுப்பாளர்கள் கருத்து முரண்பாடு கொண்டு புறக்கணித்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது.

“நல்மகிழ்

பேடிப் பெண்கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப”

என்ற இப்பாடல்கள் “கள்ளண்ட களிப்புடன் பேடிப் பெண்ணின் உருவம் பூண்டு கூத்தாடுவனது பின்சென்று” என்று பொருள் உரைக்கின்றது (Viswanathan, 2004). சங்ககாலத்தில் ‘பேடி’ என்றழைக்கப்பட்ட திருநங்கையர் பொது இடங்களில் ‘கூத்தாடும் கலைஞர்களா’ வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இதனால் உணரமுடிகிறது. இது தவிர்ந்து சங்க இலக்கியப் பனுவல்களில் திருநங்கையர் பற்றிய பதிவுகள்

அதிகம் இடம்பெறாமல்க்கு அன்றையக் காலச்சமூகமும் ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. மேலும் அன்றைய சமூகம் வீரயுகச் சமூகம் என்பதால் திருநங்கையரை பாலினத்தால் வேறுபட்டவர்கள் என்று பின்னுக்குத் தள்ளியிருக்கலாம் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

அற இலக்கியப் பதிவுகளில் திருநங்கையர்

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் முதலாவதாக உள்ள திருக்குறளில் திருநங்கையரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அறத்தை முன்னிருத்திய திருக்குறள் போன்ற அறநூல்கள் திருநங்கையரை இழிவான பொருளிலேயே பதிவு செய்துள்ளது.

“பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து

அஞ்சும் அவன்கற்ற நூல்”

‘அவையினிடத்தில் அஞ்சுகின்றவன் கற்ற நூல், பகைவரின் போர்க்களத்தில் அஞ்சுகின்ற பேடியின் கையில் ஏந்திய கூர்மையான வாள் போன்றது’ என்று வீரமின்மையை உயர்த்துகிறது. அவ்வகையில் திருவள்ளுவரும் ‘பேடி’ என்ற சொல்லை திருக்குறளில் இழிவான பொருளால் அடையாளப்படுத்துகிறார் (Parimelalhagar, 2019).

“தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை

வாளாண்மை போலக் கெடு”

‘முயற்சி இல்லாதவன் உதவி செய்பவனாக இருத்தல் பேடி தன் கையில் வாளை எடுத்து ஆளும் தன்மைபோல் நிறைவேறாமல் போகும்’ என்று அறம்கூறும் வள்ளுவம் ‘பேடி’ என்ற பாலினத்தை தவறான பொருளில் அணுகுகிறார் (Parimelalhagar, 2019). திருநங்கையர் தோற்றத்தில் ஆணாக இருப்பினும் மனத்தாலும் செயலாலும் பெண்தன்மை மிக்கவர்களாக இருப்பதால் ‘வாளேந்திப் பேரிட அஞ்சும் கோழை’ என்ற உவமையால் கூறுகிறார். இக்கருத்து வள்ளுவர் காலத்தில் ஏற்படையதாக இருந்திருக்கலாம். திருநங்கையர் வீரம் குறைந்தவர்கள் அல்லர் என்பதை ‘மாலிபக்காபூரின்’ வரலாற்றைக் கொண்டு அறியலாம். ஏனெனில் தன்னுடைய வீரவாளால் பகைவர்களை அடிபணியவைத்து வெற்றி வாகை சூடிய மாலிக்காபூர் ஒரு திருநங்கை என்பது நினைவு கூறத்தக்கது. அத்துடன் முற்பிறவியில் ஆணாப் பிறந்து தீய செயல் செய்தவன் அடுத்த பிறவியில் திருநங்கையராகப் பிறப்பான் என்பது நாலடியார் கூறும் கருத்தாகும்.

“செம்மையென் நின்றிச் சிறியார் இனத்தாராய்க்

கொம்மை வரிமுலையால் தோள்மரீஇ - உம்மை

வலியால் பிறர்மனைமேல் சென்றாரே இம்மை

அலியாக ஆடிஉண் பார்”

‘முற்பிறவியல் நல்லொழுக்கம் இல்லாமல் பிறர் மனைவியின் அழகிய மார்பை சேர்ச் சென்றவரே இப்பிறவியல் அலியாகப் பிறந்து சுத்தாடி வாழ்வார்கள்’ என்று நாலடியார் விளக்கம் தருகிறது. இங்கு திருநங்கையரைக் குறிக்கும் பேடி என்ற சொல் வசைச் சொல்லக்கம் பெற்றுள்ளது. மூன்றாம் பாலினமான திருநங்கையர் பிறப்பு என்பது இயற்கையில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றம் எனலாம். இதை மறந்து ‘பாவச் செயலுக்கான தண்டனை’ என்று சமூத்திற்குப் பொருந்தாத அறத்தை நாலடியார் கட்டமைத்துள்ளது. திருநங்கையர் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக கூத்தாடும் சமூகத்தவராக வாழ்ந்துள்ளனர் (Gowmareeswari, 2010). அன்றைய காலத்திலேயே வேற்றுமை பாராட்டும் போக்கும் இருந்துள்ளது என்ற உண்மை புலப்படுகிறது. அதற்குப் பின்வரும் பாடலடிகள் சான்றாகிறது.

“நுண்ணுணர்வு இன்மை வறுமை அஃதுடைமை

பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம் - எண்ணுங்கால்

பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடி அணியாளோ”

மனிதருக்கு அறிவினமை, வறுமை, அறிவுடைமை, பெருஞ்செல்வம், பெண்தன்மை மிகுதியாகி ஆண்தன்மை குறைந்த பேடி கண்கவரும் அணிகலன்களை அணிந்தாலும் அறிவில்லாதவன் வைத்திருக்கும் அளவற்ற செல்வம் போன்றது’ என்று நாலடியார் அறம் உரைக்கிறது. அத்துடன் திருநங்கையரின் தோற்றத்தை இழிவுப் பொருளாகக் காட்டுகிறது. அத்துடன் முதுமொழிக் காஞ்சி போன்ற அறநூலும் திருநங்கையர் பிறப்பை இழிவானதாகவே கட்டமைத்துள்ளது (Gowmareeswari, 2010).

“கழிதறு கண்மை பேடியின் துவ்வாது”

அஞ்சவேண்டிய இடத்தில் அஞ்சாமல் பிறரை வருத்துகின்றவர் பேடியைக் காட்டிலும் கீழானவர் எனவும், தனிமனிதனின் இயல்பு மற்றும் அவன் செய்கின்ற தவறான செயல்களை கடிந்துரைக்கும்போதும் திருநங்கையரை மற்றவருக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லும்போதும் கீழ்மையான நிலையில் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளனர். இது அன்றையக் காலத்தின் மதிப்பீடாக உள்ளது. இந்த மதிப்பீட்டுத் தன்மை இன்றைய நிலையில் பொருந்தாது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (Gowmareeswari, 2010).

காப்பியப் புனைவுகளில் திருநங்கையர் குறித்த பதிவுகள்

காப்பிய காலம் செழித்தோங்கிய காலத்தில், குறுநில அரசுகள் சிதைவடைந்து, பேரரசுகள் வலிமை பெற்றன. தொடர்ச்சியான போர்களின் மூலம் சிற்றரசுகள் குறுநில மன்னர்களின் உடைமைகள் அனைத்தும் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டனர். மேலும், அந்தக் காலகட்டத்தில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றன. அச்சமயக் கருத்துக்களை முன்னிலைப் படுத்தும் நோக்கத்தில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, போன்ற பெருங்காப்பியங்களும் நீலகேசி போன்ற சிறுகாப்பியங்களும் தோற்றம் பெற்றன. அன்றைய காலகட்டத்தில் திருநங்கையர் மன்னர்களின் அரண்மனைகளில் பணிமகளிர்களாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். அரசியருக்குத் தோழியராகவும் விளங்கினர் என்பதைக் காப்பியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் சேரமன்னரான செங்குட்டுவனின் பட்டத்தரசி வேண்மாள், நிலவின் அழகைக் காண நிலா முற்றத்திற்கு வந்த பொழுது அரசியை பல்லாண்டு பாடி வரவேற்றனர் என்ற குறிப்பையும் அறியமுடிகிறது. அக்கூட்டத்தில் ‘பேடி’ எனப்படும் திருநங்கையரும் இடம் பெற்றிருந்தனர் என்பதைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகிறது.

“வதுவை வேண்மாள் மங்கல மடந்தை

மதி ஏர் காணிய வருவழி

எல்வளை மகளிர் ஏந்திய விளக்கம்

பல்லாண்டு ஏத்தப் பரந்தன ஒருசார்

மண்கணை முழுவும் வளர்கோட்டு யாமும்

பண் உனி பாடலும் பரந்தன, ஒருசார்

மான்மதச் சாந்தும் வரிவெண் சாந்தும்

உனும் குறளும் கொண்டன, ஒருசார்

வண்ணமும் அண்ணமும் மலர்ப்பும் பிணையலும்

பெண் அணிப் பேடியர் ஏந்தினர், ஒருசார்”

வளையல் அணிந்த பெண்கள் ஒருபுறம் கையில் விளக்கினை ஏந்திச் சென்றனர். மற்றொருபுறம் மனம் கமழும் வாசனைத் திரவியங்களை ஏந்தி நின்றனர். வண்ணக் குழம்புகளையும், நறுமணப் பொடிகளையும், மலர் மாலைகளையும் ஏந்தியவராகப் பெண் தன்மை மிக்க ~பேடியர்~ ஒருபுறம்

நின்றனர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது. ஆக, காப்பியங்கள் தோன்றிய காலகட்டத்தில் அன்றைய சமுதாயம் பேடி எனப்படும் திருநங்கையரை புறக்கணிக்கவில்லை என்பதற்கு இப்பாடலடிகள் சான்றாகிறது. சிலப்பதிகாரம், நீர்ப்படைக் காதையில் கனக விசயருக்கு எதிரான போரில் வென்ற சேரமன்னன், தோற்கடிக்கப் பட்ட பகை நாட்டு மன்னர்களையும் கனகவிசயரையும், ஆரியப் பேடிகளையும் சோழ, பாண்டிய மன்னர்களிடம் அழைத்து வருமாறு ஆணையிடுகிறான். அப்பொழுது பேடியின் தோற்றம் பற்றி இளங்கோவடிகள் வருணிக்கும் பகுதியை பின்வருமாறு காணமுடிகிறது (Manimekalai, 2008).

“அரிபரந்து ஒழுகிய செழுங்கயல் நெடுங்கண்
வரிவெண் தோட்டு வெண்நகை துவர்வாய்
தூடக வரிவளை ஆடுஅமைப் பணைத்தோள்
வளர்இள வனமுலை தளிர்இயல் மின்னிடை
பாடகச் சீறடி ஆரியப் பேடி யோடு”

செவ்வரி படர்ந்த கயல்மீன் வடிவுடைய நீண்ட கண்களும், மலர்ந்த வெள்ளிய மலர் மாலையும், வெண்பற்களும், பவள வாயும், கையில் அணிந்த தூடகம் என்ற வளையலும், அசைகின்ற மூங்கிலைப் போன்ற பருத்த தோள்களும், வளர்கின்ற இளமையும், அழகிய மார்பும், தளிர் நடையும், மின்னல் இடையும் சிலம்பணிந்த சிற்றடியையும் உடைய ஆரியப் பேடியின் அழகும் தோற்றமும் வருணிக்கப்படுகிறது. ஆரியப்பேடி என்பது, போரில் தோற்றுப் பேடி வேடமணிந்து தப்பியவர்களைக் குறிக்கும் என்று உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும், பேடியின் நடை உடை பாவனை போன்றவையும், வனப்பான மார்பழகு பேடி வேடமணிந்தவர்களுக்கு இல்லை என்பதையும் அறியமுடிகிறது. சேரமன்னன் வடநாட்டில் இருந்து அழகிய திருநங்கையரைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தான் என்ற செய்தியும் குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும், அன்றைய காலகட்டத்தில் திருநங்கையர் அரண்மையை அலங்கரிக்கும் அழகுப் பொருளாக மன்னர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதற்கு மேற்குறித்த பாடலடிகளைச் சான்றாகக் கூறுலாம். கடலாடு காதையில், மாதவி ஆடிய பதினொரு வகை ஆடலில் பேடி ஆடலும் இடம் பெற்றது என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது (Manimekalai, 2008).

“ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்துக்
காமன் ஆடிய பேடி ஆடலும்”

அநிருத்தனைச் சிறை மீட்பதற்காக, வாணாசுரனுடைய சோ நகரத்துச் தெருக்களில் மன்மதன், ஆண்மைத் தன்மையிலிருந்து வேறுபட்டுப் பெண்மைக் கோலத்துடன் ஆடிய ஆடல் பேடிக்கூத்து எனப்படுகிறது. புராணக் கதையெனினும் ஆண்பெண் கோலத்துடன் ஆடும் பேடிக்கூத்து சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்ததைச் சிலப்பதிகாரப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. அத்துடன் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் மணிமேகலை மலர் கொய்யச் செல்லும் போது, மணிமேகலையின் அழகைக் காணும் ஆடவரின் செயல் பற்றிய விவரிப்பு குறிப்பிடத் தக்கது (Puliyur Kesigan, 2015).

“ஆடவர் கண்டால் அகற்றலு முண்டோ
பேடிய ரன்றோ பெற்றியின் நின்றிடின்”

மணிமேகலையின் பேரழகைக் கண்ட ஆடவர் ஒருவன் வேறுபக்கம் கண்களைத் திருப்பி இரசிக்க மறந்து சென்றால் அவன் பேடியாவான் என்று சுதமதி கூறுகிறாள் (Manimekalai, 2008). ஆடவரை மயங்கச் செய்யும் பெண்ணின் பேரழகு, பேடியருக்கு ஒரு பொருட்டாகாது என்பதை இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், பால் பாகுபாடு காரணமாக பேடிக்குப் பெண்ணின் மீது பாலுணர்வு ஏற்படாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மணிமேகலை தனது தோழி சுதமதியுடன் மலர் கொய்யச் செல்லும் போது வீதியில் நடைபெறும் பல்வேறு காட்சிகளைப் பார்க்கிறாள். அவற்றில் ஒன்று

பேடியின் ஆடலாகும். பேடியின் தோற்றத்தைப் பற்றிச் சீத்தலைச் சாத்தனர் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்.

“பவளச் செவ்வாய் தவளவான் நகை
 ஒள் அரி நெடுங்கண் வெள்ளி வெண்தோட்டு
 கருங்கொடிப் பருவத்து மருங்கு வளைபிற நுதல்
 காந்தள் அம்செங்கை அந்து இளவனமுலை
 அகன்ற அல்குல் அம்நுண் மருங்குதல்
 இகந்த வட்டுடை எழுதுவரி கோலத்து
 வாணன்பேர் ஊர் மருவிடைத் தோன்றி
 நீள்நிலம் அளந்தோன் மகன்முன் ஆடிய
 பேடிக்கோலத்துப் பேடு காண்குநரும்”

பவளம் போன்ற சிவந்த வாய், ஒளி தவழும் எயிறு, செவ்வரி படர்ந்த நீண்ட விழிகள், வெண்சங்கு தோடு அணிந்த காதுகள், கரிய புருவம், வளைந்த பிறை நிலவு போன்ற நெற்றி, காந்தள் மலர் போன்ற கைவிரல்கள், அழகிய மார்புகள், அகன்ற இடை, வட்டுடை என பேடியின் தோற்றத்தை மேற்குறித்த பாடலடிகளில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன (Manimekalai, 2008). மேலும், பேடி ஆட்டம் தெருவில் நிகழ்ந்தது என்ற தகவலின் மூலம் அன்றைய காலகட்டத்தில் பேடி எனப்படும் திருநங்கையர்கள் பொதுவெளிக்குள் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களாக அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்ற செய்தியும் அறியத்தக்கதாகும். சீவகசிந்தாமணியில் அரண்மனைப் பணிப்பெண்களில் இளவரசியின் தோழியர்களாகத் திருநங்கையரும் இருந்தனர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“தளையவிழ் கோதை பாடித்தான் அமர்ந்து இருப்பத்தோழி
 விளைமதுக் கண்ணி வீணாபதியெனும் பேடி வேல்கண்
 இளையவன் பாட வீரர் ஏழால்வகா தொடங்கல் அன்றே
 வளையவன் எழாவின் மைந்தர் பாடுகவல்லை என்றாள்
 வேயே திரள் மென்தோள் வில்ல கொடும்புருவம்
 வாயே வளர்பவளம் மாந்தளிரே மாமேனி
 நோயே முலை சுமப்பது என்றவர்க்கு அருகியிருந்தார்
 ஏயே இவளொருத்தி பேடியோ என்றார்
 எரிமணிப்புள் மேகலையாள் பேடியோ என்றார்”

மலர்மாலை அணிந்த காந்தருவதத்தை என்னும் இளவரசி, பல்வேறு நாட்டு மன்னர்களும் கூடியிருக்கும் அவையில் யாழை இசைக்க முயலுகிறாள். அப்போது இளவரசியின் தோழியாகிய ‘விணாபதி’ என்னும் பேடி, வேல் போன்ற விழியையுடைய தத்தை பாடும் போது, அதற்கேற்ப யாழின் இசையை மீட்டுங்கள், இல்லையெனில் பாடுங்கள் என வீரர்களை ஏவுகின்றாள். தத்தையுடன் இசைந்து யாழினை மீட்ட முடியாத மன்னர்கள் திண்டாடுகின்றனர். இதனால் கோபமடைந்த மன்னர்கள் பேடியான விணாபதியைப் பார்த்து, ‘இவளது மெல்லிய தோள் மூங்கிலோ, வளைந்த புருவம் வில்லோ, உடல் மாந்தளிர் நிறமோ, ஆயினும் இவளுக்கு மாற்பைச் சுமத்தல் நோயோ’ என்று கேலி செய்கின்றனர். மேலும் சிலர் ‘இவள் பெண்ணா இல்லை பேடியா?’ என்று ஐயத்துடன் பர்த்தனர். வேறு சிலர் ‘மேகலை அணிந்த தத்தையின் பேடியோ’ என்றனர். இளவரசியுடன் வந்து, பிற மன்னர்களை ஏவல் செய்யும் வல்லமை படைத்தவராகப் பேடியாகிய விணாபதி இருந்தது, அன்றைய காலகட்டத்தில் திருநங்கையர் பெற்ற சமூக அங்கீகாரத்தின் வெளிப்பாடாக தெரிகிறது (Thiruthakka Devar, 2020).

காப்பிய காலத்தில் மன்னருடன் நேருக்குநேர் நின்று மன உறுதியுடன் கருத்தைச் சொல்லுமளவிற்கு திருநங்கையருக்கு மதிப்பளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் மன்னரின் அரண்மனை ரகசியங்களை அறிந்தவர்களாவும் அதை எந்த இடர் வந்தாலும் வெளியில் சொல்லாத அளவிற்கு அரச ரகசியங்களை கட்டிக் காப்பவர்களாவும் இருந்துள்ளனர். அதனால் அன்றையக் காலத்தில் திருநங்கையர் அரசர்களின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களா விளங்கியுள்ளனர். ஐஞ்சிறுங்காப்பியமான நீலகேசியிலும் திருநங்கையர் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றைப் பின்வரும் பாடலால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“பேடி வேதனைபெரி

தோடி யூரு மா லாற்

சேடி யாகு வன்மையிற்

கூடி யாவதில்லையே”

இப்பாடல்களின் பொருண்மையானது இந்நகரில் வாழும் உயிர்கள் பெண் தன்மையாதல் உடையன அல்ல, எனவே இவர்கள் காதல், புணர்ச்சியில் கூடி இன்பமடைவதில்லை. பால் நிலையில் பேடிக்கு ஏற்படும் துன்பம் பெரியதாகும். ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் புணர்ந்து பிள்ளை பெற்றுக் கொள்வது இயற்கையானது. ஆனால், திருநங்கையரால் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது என்ற நிலையானது, அவர்களுக்குப் பெரும் வேதனையைத் தருகிறது. பூமியில் பெண்ணின் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் திருநங்கையரால் புதிதாக ஒரு உயிரை உருவாக்குவதற்கான ஆற்றல் இல்லை என்ற தகவலை நீலகேசியின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும், திருநங்கையர் ஆடவருடன் புணர்ச்சி கொண்டாலும் அவர்களால் பிள்ளை பெறும் பேற்றினைப் பெறமுடியாதவர்கள் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது (Manikkavasagan, 2006).

“கூடியு மாகாக் குணத்தின் நீயவட்

பாடி யுரைத்த வுயிரும் பகுதியும்

பேடிகள் சாரினும் பிள்ளை பெறாமையை

நாடியுங் காணென்று நண்ணுத னக்காள்”

மேலும், சமண சமயத்திற்கு ஆதரவாகப் பிற சமயத்தவருடன் வாதிடும் போது, எதிர்க் கருத்தினை மறுப்பதற்காக, பேடிகள் தம்முள் கூடினாலும் பிள்ளை பெறாமையை அறிவாயாக, என்று நீலகேசி குறிப்பிடுகிறது. திருநங்கையரிடம் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தாலும், குழந்தைப் பிறப்பு இல்லையென்பது, திருநங்கையரின் உடல்நிலை பற்றியும் பாலுணர்வு பற்றிய தகவலையும் நீலகேசிப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது (Manikkavasagan, 2006).

“ஏழா யவைவிந் தெண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாம்

போழா மவற்றுப் புரையின் விகற்படும் பொற்றொடியாய்

கீழா ரலிகள் முழுச்செவி கிண்ணர்க ளெண்ணிகந்த

ஆழாம் பிறப்புமுவ் வாதாமல் லாகுரு வொப்பினரே”

என்ற இப்பாடல்களில் தவக்கோட்பாடு இல்லாதவர்களும், திருநங்கையரும் நரகத்திற்குச் செல்பவர்கள் என்றும் அவர்களின் பிறப்பு தண்டைக்குரியதாகவும் நீலகேசி கூறுகிறது (Manikkavasagan, 2006).

பக்திப் பணுவல்களில் திருநங்கையர் குறித்த பதிவுகள்

சமண சமயக் கருத்துக்களை எதிர்த்து சைவ, வைணவ சமயங்கள் தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் பன்னிரு திருமுறைகளிலும், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்திலும் திருநங்கையரைப் பற்றியதான

பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. பக்தியத்தில் இறைவன் பற்றிய புரிதலானது ஆண், பெண், அலி என்ற நிலையில் பொருளுணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இறைவன் மூன்று பால் நிலைகளிலும் இருக்கிறான் என்ற அணுகுமுறையும் சித்தாந்தங்களின் வழியும், வைணவப் பாசுரங்களிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, சைவசமயத்தின் தனிப்பெருங்கடவுளாக விளங்கும் சிவபெருமான் 'அர்த்தநாரிஸ்வரக் கோலம்' எனப்படும் நிலையில் உமையொரு பாகனாக இறைவன் அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ளான். இதன்மூலம் ஆணும் பெண்ணும் கலந்த நிலையே இறைவன் என்ற கருத்தாக்கம் முன்வைக்கப்படுகிறது. பக்திப் பனுவல்களைப் பாடிய இறையடியார்கள் தம்மைப் பெண்ணாகவும் இறைவனை ஆணாகவும் உருவகித்து காதல் உணர்வுடன் பக்திப் பனுவால்களைப் பாடியுள்ளனர். ஆணாகப் பிறந்த புலவர் தன்னைப் பெண்ணாக உணர்வதும் ஒருவகையில் திருநங்கையரின் குணத்தைப் போன்றது என்பது நோக்கத் தக்கது உனலாம். மேலும் ஒவ்வொரு ஆணுக்குள்ளும் பெண்தன்மை மறைந்திருக்கிறது என்ற சித்தாந்தத் தத்தவத்தின் உண்மை நிலைகளை இதன் வழி உணரமுடிகிறது.

“பெண்ஆண் அலியெனும் பெற்றியன் காண்க” (Manikkavasagan, 2006)

“முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி

ஆண் எனத் தோன்றி அலிஎனப் பெயர்ந்து

வான்றுதல் பெண்ணென ஒளித்தும் சேண்வயின்”

“தண்ணார் ஒளி மழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்

பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்

விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகி”

என்ற பொருளால் இறைவனின் பல்வேறுபட்ட தன்மைகளை இப்பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. மேலும் இயற்கைப் பொருளில் இத்தகைய பருப்பொருள் தன்மைகளைப் பெற்றிருக்கும் இறைவன் மனித உயிர்களின் நிலைகளிலும் அவனுடைய செயல்பாடு உள்ளது என்பதை மாணிக்கவாசகரின் பாடலால் உணரமுடிகிறது (Manikkavasagan, 2006).

“விண்ணோர் பெருமானே விசிர் விடையூர்தி

பெண் ஆண் அலியெனும் பித்தா பிறைசூடி”

“ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லா அலியுமல்லன்”

மேற்குறித்த பக்தி இலக்கியப் பனுவல்களில், இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளான் என்றும், அவனை எப்பாலிலும் அழைக்கலாம் எனவும் கருதியுள்ளனர். சைவ சமயக் குரவர்களும், ஆழ்வார்களும் பால் அடிப்படையில் இறைவனை மூன்றாம் பாலினப் பாகுபாட்டில் வைத்துப் பார்த்துள்ளனர். ஏனெனில் வைணவக் கடவுளான திருமால் அவதார புருஷனாக இருப்பதால் மூன்றாம் பாலினத்திலும் இறைவனின் நிலைகள் மையப்படுகிறது (Manikkavasagan, 2006). சித்தர்களின் முன்னோடியாக விளங்கிய திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் திருநங்கையர் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. ஆண், பெண், திருநங்கையர் ஆகிய மூன்றாம் பாலினப் பிறப்பிற்கான மூல காரணத்தைக் கண்டறிய முயன்றுள்ளார் திருமூலர்.

“குழவியும் ஆணாம் வலத்தது வாகில்

குழவியும் பெண்ணாம் இடத்தது வாகில்

குழவியும் இரண்டாம் அபானன் எதிர்க்கும்

குழவி அலியாகும் கொண்டகால் ஒக்கிலே”

என்ற திருமூலரின் திருமந்திரப் பாடலடிகளில், ஆணும் பெண்ணும் உடலுறவு கொள்ளும் போது, இருவருடைய மூச்சுக்காற்றும் வலது பக்க மூக்குவழியாக வெளிப்பட்டால் ஆண் குழந்தை பிறக்கும் எனவும், இடது பக்க மூக்கு வழியாக வெளிப்பட்டால் பெண் குழந்தை பிறக்கும் எனவும்,

இருவரின் காற்றும் சமநிலையில் எதிர்ப்பட்டால் பிறக்கும் குழந்தையானது திருநங்கையாகப் பிறக்கும் என்றும் திருமூலர் கருதியுள்ளார். நாட்டுப்புற வழக்காற்றுக் கூறுகளில் இந்த நம்பிக்கை இன்றவும் இருந்து வருகிறது (Manikkavasagan, 2006).

“ஆண் மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகிற் பெண்ணாகும்

பூணிரண்டொத்துப் பொருந்தில் அலியாகும்”

என்று மந்திரச் சொற்களாகக் கருத்துரைக்கிறார் (Manikkavasagan, 2006). ஒரு குழந்தை பிறக்கின்ற பொழுது இந்த அடையாளங்கள் தென்படுதில்லை. குழந்தை வளரவளர பருவ நிலை மாற்றங்களில் இந்த மாறுதல்களைக் காணலாம். அப்போதுதான் இது ஆணா இல்லை பெண்ணா, அல்லது பேடி என்று சொல்லக்கூடிய அலிப் பிறப்பா என்று அறியமுடியும். மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடும் ‘பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்’ என்ற திருவாசகத்திலுள்ள திருவெம்பாவைப் பாடலின் கருத்துப்படி அலியென்று பேசுவது இங்கு பொருந்தும் என்பதால் அலியென்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் அலி என்ற மூன்றாம் பாலினம் பிறப்பதற்கான காரணம் என்னவென்று அறிய முற்பட்டுள்ளார் திருமூலர். மூச்சுக்காற்றின் வெப்பத்தை வைத்து ஆண் பெண் தன்மைகள் ஆகிய கருத்துக்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவருடைய கருத்துக்கள் ஆய்விற்குரியதாக இருந்தாலும், அறிவியல் அணுகுமுறையில் இதன் உட்பொருளானது சரியானதா என்று ஆராயப்படவில்லை. ஆனால், பிறக்கும் குழந்தை ஆணோ, பெண்ணோ, திருநங்கையோ எதுவாகினும் அது இயற்கையானது என்ற கருத்து இப்பாடல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளன.

“காண்கின்ற கண்ணொளி காதல்செய் ஈசனை

ஆண்பெண் அலிஉரு வாய்நின்ற ஆதியைப்

பூண்படு நாவுடை நெஞ்சம் உணர்ந்திட்டுச்

சேண்படு பொய்கைச் செயல் அணையாரே”

என்கிறார். அதாவது, காண்கின்ற கண் வழியாகக் கருத்தினுள் கலந்து அருள் புரிகின்ற கடவுளை, ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் அலியாகவும் விளங்குகின்ற மூலமுதல்வன் எனவும் போற்றியுள்ளனர். அத்துடன் ஆண், பெண், அலி என்று சொல்லக்கூடிய திருநங்கையாகிய மூன்று பாலினராகவும் பாவித்து இறைவன் மூன்று பால்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான் எனக்கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும், இறைவனை மனித உருவில் அடையாளப்படுத்த முயலும் திருமூலர் இந்த மூன்று பால்களிலும் கண்டறிய முயன்றுள்ளார் (Manikkavasagan, 2006).

அறநூல்களில் திருநங்கையர் குறித்த பதிவுகள்

பிற்கால அறநூல்களுள் ஒன்றான நீதிநெறி விளக்கத்தில் திருநங்கையர் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“போக்கறு கல்வி புலமிக்கார் பாலன்றி

மீக்கொள் நசையினார் வாய்ச்சேரா - தாக்கணங்கும்

ஆணவாம் பெண்மை யுடைத்தெனினும் பெண்ணலம்

பேடு கொள்ளப்படுவதில்”

மேற்கண்ட வரிகளில் பிறரைத் தீண்டி வருத்துகின்ற பெண் தெய்வமும் பாலியல் இன்பம் நுகர்வதற்காக ஆண் வடிவம் எடுக்க விரும்பும் போது, பெண்ணின் அழகை பேடி எனப்படும் திருநங்கையர் பெற்றிருந்தாலும், பெண்ணினால் கிடைக்கப்பெறும் இன்பம் துய்ப்பதற்கில்லை என்று கூறுகிறார். கல்வியின் சிறப்பை விளக்க முயலும்போது அழகிய திருநங்கையரின் பெண்தன்மை சிறப்பற்றது என உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (Gowmareeswari, 2010).

“கண்ணிற் சொலிச் செவியின் நோக்கும் இறைமாட்சி
புண்ணியத் தின்பாலதே ஆயினும் - தண்ணளியால்
மன்பதை ஓம்பாதர்க் கென்னாம்? வயப்படைமற்
றென்பயக்கும் ஆணல்ல வர்க்கு”

ஆண் அல்லாத பேடி எனப்படும் திருநங்கையருக்கு வெற்றியைத் தரும் வீர வாளினால் என்ன பயன் என்று வினாவை எழுப்பியுள்ளார் (Gowmareeswari, 2010). இதன்மூலம் திருநங்கையர் வீரமற்றவர்கள் என்ற கருத்தை இப்பாடலடிகளின் பொருண்மை வலியுறுத்துகிறது. இது தவறான சிந்தையாகும் ஆண், பெண்களைக் காட்டிலும் மூன்றாம் பாலினமாகி திருநங்கையர் வீரமிக்கவர் என்பதுதான் நடப்பியல் உண்மை. பிற்கால நீதிநூல்கள் பலவற்றை எழுதிய ஒளவையார் பாடலொன்றில் பிறப்பின் அரிது பற்றிக் கூறும் போது, திருநங்கையர் பற்றிய கருத்து இடம்பெற்றுள்ளன.

“அரியது கேட்பின் வரிவடிவேலோய்
அரிது அரிது மானிடர் ஆதல் அரிது
மானிடர் ஆயினும் கூன் குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமும் கல்வியும் நயத்தல் அரிது”

ஒளவையாரின் தனிப்பாடல் திரட்டில் உலக உயிர்களில் மானிடப் பிறப்பு என்பது அரிதான பிறப்பு என்றும், கூன், குருடு, செவிடு மற்றும் ‘பேடு’ எனப்படும் தன்மை நீங்கி ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ பிறத்தல் நன்று எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், திருநங்கையராகப் பிறத்தலும் ஒருவகையில் ஊனம் என்று எவரும் சிந்திக்காத புதிய சிந்தனையை அன்றைய காலகட்டத்தில் ஒளவையாரின் சிந்தித்திருப்பது சிறப்பானதாகும். மேலும், திருநங்கையர் என்னும் பிறப்பு மானிடப் பிறப்பில் முழுமையான பிறப்பு அன்று என்பது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. எனவே சமகாலப் படைப்பிலக்கியங்களிலும் ஆய்விலும் மூன்றாம் பாலினம் குறித்த சிந்தனைகள் மேலோங்கியுள்ளதையும் வளர்ச்சி பெற்று வருவதையும் இத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பயனுடையதாகும் என்று தோன்றுகிறது (Kanniyappan, 2014).

முடிவுரை

சங்ககாலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் ஆணாதிக்கச் சமூகத்தில் வீரமிக்க புனைவுகளே முன்னிலைப் படுத்தப்படுகின்றன. ஆண் பெண் என்ற பாலினப் பாகுபாட்டிற்கு மதிப்பளிக்கும் சமூகம் ‘அலிகள்’ என்றழைக்கப்படும் திருநங்கையரை முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்படும் சூழலே நிலவுகிறது. ஏனெனில் இது இழிவான பிறப்பு என்று கருதியே மூன்றாம் பாலினத்தவரை சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கின்றனர். இலக்கண நூல்களிலும், நிகண்டுகளிலும் ஆண் பெண் அல்லாத ஒருவர் அன்றைய காலகட்டத்தில் ‘பேடி’ என்ற பெயரால் வாழ்ந்துள்ளனர் என்ற மேலோட்டமான பதிவுகள் மட்டுமே உள்ளன. ஆனால், காப்பியங்கள் மூலம் திருநங்கையர் அரண்மனை வாழ்க்கையுடன் இணைந்து வாழ்ந்துள்ள செய்தி அறியத்தக்க ஒன்றாகிறது. மேலும், பக்தி இலக்கியப் பனுவல்களில் இறைவனை ஆணாகவும், பெண்ணாகவும், அலியாகவும் பால் கடந்த நிலையில் பாடியுள்ளனர். பொதுப் புத்தியில் திருநங்கையர் பற்றிய மதிப்பீடுகள் தவறான பார்வையில் செல்கிறது. காலப்போக்கில் இந்நிலையானது மாற்றம் பெற்று திருநங்கையாருக்கான வாழ்வியல் வெளிகளை சங்கப் பனுவல்களைப் போன்று இக்கால இலக்கியப் படைப்புகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. திருநங்கையர் என்றால் கோழை, வீரமில்லாதவன், வாளேந்திப் போர் செய்யத் தகுதியற்றவன், துணிச்சல் இல்லாதவன், கூத்தாடுபவன் எனத் தமிழிலக்கியப் படைப்புகளில் இழிவான தன்மையில்

பொருள்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையில் திருநங்கையர் குறித்த பரவலான கருத்துகளை ந.முருகேசு பாண்டியனின் மறுவாசிப்பில் மரபிலக்கியம் என்ற நூலிலிருந்தும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

References

- Dandapani Desikar, VS. (2003) Nannool Viruthiyurai, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Gowmareeswari, S. (2010) Naladiyar Thelivurai, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Kanniyappan, S. (2016) Thanipadal Thirattu, Mulai Nilaiyam, Chennai, India.
- Kathir Murugu, (2007) Needhi Neri Villakkam, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Manikkavasagan, G. (2006) Thirumoolar Aruliya Thirumanthiram, Uma Pathippagam, Chennai, India.
- Manimekalai, (2008) Manimekalai Tamil Sollagarathi, Manimekalai pirasuram, Chennai, India.
- Parimelalhagar, (2019) Thirukurral, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Puliyur Kesigan, (2015) Silapathikaram, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S, V. (2000) Tholkaapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Thiruthakka Devar, (2020) Seevaka Sinthamani Mulamum Uraium, Saradha Pathippagam, Chennai, India.
- Viswanathan, A. (2004) Agananuru, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2023. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License